

SOMBERMANS ZIET

Nouriel Roubini maakte naam met zijn voorspelling van de kredietcrisis. Intussen ziet hij lichtpuntjes voor de wereldeconomie. Collega-zwartkijker Albert Edwards niet.

Onheilsprofeten krijgen nog weleens het verwijt van de stilstaande klok. Houd je maar lang genoeg vast aan een duistere voorspelling dan krijg je uiteindelijk wel een keer gelijk, zo is de gedachte. Een van de bekendste somberaars is de Amerikaanse hoogleraar economie Nouriel Roubini.

Terwijl zijn collega-economen zich nog bezighielden met de vorige (ICT-)crisis zag Roubini de eerste contouren van meer onheil, een die veel desastreuzer zou uitpakken.

Roubini deelde zijn grote zorgen over de oververhitte huizenmarkt via talloze mediaoptredens met de wereld. Zo pijnlijk als de crisis voor de meesten uitpakte, zo gunstig was deze voor de reputatie van de man die deze voorspelde.

Ineens was de in Turkije geboren econoom een man om rekening mee te houden, een nauw

Nouriel Roubini

gevolgde commentator met een heuse *nom de guerre*: 'Dr. Doom'. Wie tegengif zocht voor te veel optimisme kon altijd op de professor uit New York rekenen.

DE OPTIMIST

Sinds vorig jaar is dat anders. Hoewel zijn analyses over de wereldeconomie nog zijn omgeven met de nodige voorzichtigheid, is de teneur optimistisch.

Zo ziet Roubini de volwassen economieën aantrekken. Na een half decennium van pijnlijke schuldenafbouw in de private sector, minder fiscale tegenwind, en accommoderend monetair beleid,

neemt de groei toe ten opzichte van het moeilijke jaar 2013.

Veel belangrijker nog is zijn bewering dat de zogeheten staart-risico's minder dominant aanwezig zijn. Onder deze risico's met een lage kans, maar met een grote impact, schaarft Roubini bijvoorbeeld het uiteenvallen van de eurozone, opnieuw een begrotingscrisis in de Verenigde Staten of een oorlog tussen Iran en Israël vanwege nucleaire proliferatie.

**WIE TEGENGIF
ZOCHT VOOR TE
VEEL OPTIMISME
KON ALTIJD OP
DE PROFESSOR
UIT NEW YORK
REKENEN**

De gemene deler, aantrekkende economische groei in volwassen economieën, kent volgens Roubini wel verschillende uitschieters. Zo laten het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten de eurozone en Japan achter zich. De Verenigde Staten profiteren van de schaliegasrevolutie, de verbetering op de arbeids- en huizenmarkt en het terughalen van bedrijfsactiviteiten uit andere landen, veelal opkomende markten, naar het thuisland.

De eurozone, aan de andere kant, kampt nog wel met een aantal problemen waaronder een hoge werkloosheid, grote en toenemende staatsschulden, verlies aan concurrentiekracht en trage progressie in de vorming van een bankenunie, zo stelde hij in zijn ingezonden stuk voor Project Syndicate.

In het Zwitserse Davos, op de recentste jaarlijkse bijeenkomst van het World Economic Forum, voegde hij eraan toe dat de inflatie laag zal blijven en dat centrale bankiers blijven stimuleren.

Op langere termijn maakt Roubini zich zorgen over de lage investeringen in menselijk kapitaal; een negatieve factor voor productiviteitsgroei.